

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **Y. CH.**, nar., st. příslušnost Č. l. r., t. č. zastoupen JUDr. Pavlínou Vanickou, advokátkou, se sídlem Slezská 1357/1, Praha, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2014, č. j. CPR-8066-2/ČJ-2014-930310-V243,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 10. 7. 2014, podanou téhož dne ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2014, č. j. CPR-8066-2/ČJ-2014-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 28. 3. 2014, č. j. KRPB-17981-45/ČJ-2014-060023 (dále jen

„prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo žalobci uloženo podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce jednoho roku, neboť byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

II. Průběh správního řízení

Správní řízení o uložení správního vyhoštění bylo se žalobcem zahájeno dne 21. 1. 2014 poté, co byl žalobce dne 20. 1. 2014 v 16:13 hod. a při opakované kontrole dne 21. 1. 2014 ztotožněn v nově otevřeném čínském bistru S. H. v obchodním domě T. v Hodoníně, kde prováděl přípravu jídla. Prokázal se povolením k pobytu č. 000250847, nicméně na výzvu nepředložil žádné doklady, které by ho opravňovaly vykonávat pracovní činnost spočívající v přípravě jídel a v jeho prodeji. O skutkových zjištěních při kontrolách jsou ve správním spisu založeny dva úřední záznamy o kontrole ze dne 20. 1. 2014 a 21. 1. 2014.

Z výpisu ze systému CIS vyplývá, že žalobce měl v období od 7. 11. 2013 do 6. 11. 2015 povolený dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – účasti v právnické osobě.

Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaného se žalobcem za přítomnosti tlumočnicka dne 21. 1. 2014 vyplývá, že žalobce uvedl, že přicestoval do ČR za účelem zaměstnání v roce 2006, v roce 2010 zpět do Číny, po návratu do ČR pracoval v Plzni jako kuchař. Od roku 2010 se účastní na podnikání ve společnosti S. L. T. s.r.o., která ovšem žádnou činnost nevykonává. Žalobce si vydělává jako kuchař, převážně v Plzni. V Hodoníně pracuje nyní asi 14 dnů, přičemž tuto práci mu domluvil otec pana F. Z. Pan F. Z. byl přítomen i včerejší i dnešní kontrole. Rodina žalobce žije v Číně, žalobce tu má pouze vzdáleného strýce. V Číně žalobce žádnou práci neměl, ani není ničím vyučený, má pouze základní školu. Jeho rodina na něm není finančně závislá. Žalobce má vydáno povolení k zaměstnání z Úřadu práce ČR pro firmu D. H. Ch., o něž si požádal v roce 2006, naposledy žádal o jeho prodloužení asi v roce 2010. K dotazu, kolik dostal za práci v Hodoníně zapláceno, žalobce uvedl, že ještě nic, o žádné částce nehovořili, protože tam neplánoval zůstat dlouhodobě.

Ze sdělení všech krajských poboček Úřadu práce ČR založených ve spisu dále vyplývá, že žalobce měl pracovní povolení pouze pro Hlavní město Prahu, které měl platné do 14. 10. 2010. Dále prvostupňový orgán vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 22. 1. 2014, ev. č. ZS22738, podle něhož vycestování žalobce zpět do Čínské lidové republiky je možné.

Žalobci byla dána sdělením ze dne 12. 3. 2014 možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve lhůtě do 5 dnů ode dne doručení výzvy. Žalobce se prostřednictvím svého zástupce seznámil dne 18. 3. 2014 s podklady pro správní rozhodnutí, nicméně k věci se nijak nevyjádřil.

Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o uložení správního vyhoštění, přičemž v odůvodnění prvostupňový orgán uvedl, že na podkladě zjištěných skutečností a po jejich zhodnocení byla dostatečně prokázána skutečnost, že účastník řízení byl nejméně dne 20. 21. 1. 2014 v bistru S. H. na ulici v Hodoníně zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Rovněž bylo zjištěno, že žalobce nespadá do okruhu cizinců, kteří při výkonu zaměstnání nepotřebují povolení k zaměstnání

podle ustanovení § 98 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Dále prvostupňový orgán uvedl, že žalobce musí strpět přiměřené negativní důsledky svého porušení právní povinnosti. Doba jednoho roku, po níž nelze umožnit žalobci vstup na území členských států EU, se po zhodnocení důkazů a společenské nebezpečnosti jednání žalobce a míry zavinění jeho osoby jeví jako přiměřené opatření. Doba pro vycestování byla stanovena do 20 dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce zejm. tvrdil, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze vyplývá, že správní orgán má za prokázaný pouze osobní výkon práce, což je pouze část druhého znaku, podle něhož musí být práce vykonávána nejen osobně, ale navíc podle pokynů zaměstnavatele. Splnění prvního a třetího znaku zaměstnání ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, prvostupňový orgán vůbec nezjišťoval ani nezdůvodnil.

III. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že přezkoumala prvostupňové rozhodnutí a průběh správního řízení vedeného prvostupňovým správním orgánem a posoudila spisový materiál týkající se tohoto správního řízení. Podle názoru žalované bylo prvostupňovým orgánem aplikováno ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců aplikováno správně, neboť bylo nad veškerou pochybnost prokázáno, že žalobce byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání i přesto, že výkon jeho zaměstnání byl na povolení k zaměstnání vázán. Současně bylo prokázáno, že se žalobce protiprávního jednání dopouštěl nejméně v období 20. 1. 2014 až 21. 1. 2014, kdy v bistro S. H. v Hodoníně pracoval jako kuchař asi 14 dnů, což sám uvedl do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení.

K námitkám žalobce žalovaná uvedla následující. Poukázala na výsledky kontroly, při níž byl žalobce opakovaně zastižen v kuchyni bistra S. H. na ulici v Hodoníně, které provozuje společnost H. H. E., s.r.o., jak připravoval jídlo pro zákazníky. Žalovaná poukázala na ustanovení § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které vymezuje definici zaměstnání pro účely tohoto zákona, přičemž za zaměstnání se považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby. Ke specifikaci činností, k nimž potřebuje cizinec povolení k zaměstnání, odkazuje zákon o pobytu cizinců na zákon o zaměstnanosti, konkrétně ustanovení § 89 tohoto zákona. Žalobce se vyjádřil tak, že si vydělává jako kuchař, přičemž převážně pracuje v Plzni, a nyní pracuje asi 14 dní v bistro v Hodoníně. Žalovaná tak nemá pochyb, že žalobce činnost kuchaře skutečně osobně vykonával a že se nejednalo o výkon jednorázové či příležitostné spolupráce, při které se jen těžko může mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem vytvořit jakýkoliv vztah, natož vztah závislosti. Z dohody o ubytování obsažené ve správním spisu je navíc zřejmé, že, žalobce měl zajištěno ubytování na ubytovně v Hodoníně až do dne 5. 2. 2014, z čehož lze usuzovat na plánovaný soustavnější charakter pracovní činnosti. Pro dokreslení celkového stavu věci žalovaná upozornila na skutečnost, že pan F. Z. přítomný při kontrole sdělil, že žalobce v jejich firmě pomáhá příležitostně vařit, neboť provozoven obdobného typu mají více a mají problém obsadit je kuchaři. Žalobce sám potvrdil, že mu práci v bistro domluvil otec pana F. Z., a to pan Y. Z., který je společníkem H. H. E., s.r.o., která předmětné bistro provozuje. To podle názoru žalované potvrzuje, že žalobce vykonával v tomto bistro závislou práci. Podle žalované je z vyjádření žalobce nesporné, že přicestoval do Hodonína za účelem výdělků. Předmětem podnikání společnosti S. L. T., s.r.o. je výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, nikoliv hostinská činnost spadající mezi živnosti ohlašovací a řemeslné. Je nepochybné, že příprava jídel pro zákazníky není plněním úkolů vyplývajícím

z předmětu činnosti společnosti žalobce, který navíc sám vypověděl do protokolu, že v jeho firmě žádná práce není a žádnou činnost tam nevykonává. Z uvedených důvodů žalovaná uzavřela, že práce kuchaře vykonávaná v kontrolovaném bistro nebyla a nemohla být samostatnou výdělečnou činností, ani výkonem činnosti jednatele pro společnost S. L. T., s.r.o., a proto mohla být pouze výkonem zaměstnání ve smyslu ustanovení § 178b zákona o pobytu cizinců.

IV. Obsah žaloby

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, že žalovaná účelově vypustila v odůvodnění svého rozhodnutí tu část protokolu, v níž žalobce jasně uvedl, že za odvedenou práci nemá smlouvenou žádnou odměnu a že nemá domluveno pomáhat v bistro dlouhodobě. Závislá práce je podle žalobce vymezena také tím, že zaměstnanec musí práci vykonávat za odměnu na náklady a odpovědnost zaměstnavatele a v pracovní době. K tomuto žalobce uvedl, že žalovanou ani prvostupňovým orgánem nebylo dokázáno, že by činnost žalobce byla subsumovatelná pod závislou práci, neboť vedle nesplnění dvou výše uvedených druhových znaků závislé práce žalobce nevykonával předmětnou činnost za odměnu a tato skutečnost byla správnímu orgánu prvního stupně a následně i žalované v době rozhodování známa.

Žalovaná dále z tvrzení žalobce zcela nelogicky dovodila, že z vyjádření žalobce je nesporné, že do Hodonína přicestoval za účelem výdělku. Žalobci však není zřejmé, na základě kterých skutečností žalovaná k uvedenému závěru dospěla, neboť z vyjádření žalobce jasně vyplývá, že tento na území Hodonína nezískává peněžní prostředky závislou prací a na území Hodonína přicestoval pouze za účelem práce, nikoliv však získání odměny. Žalovaná se tedy nedostatečně vypořádala s námitkou žalobce nedoplněním druhových znaků závislé práce spočívajících v prokázání organizační podřízenosti žalobce a současně výkon práce jménem zaměstnavatele a dále i prokázání výkonu práce za odměnu. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení a vrácení napadeného rozhodnutí.

V. Vyjádření žalované a replika žalobce

Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že podle jejího názoru nebyla zjištěna taková procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože bylo žalovanou o odvolání rozhodnuto zamítavě. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V replice k vyjádření žalované žalobce uvedl, že s názorem žalované nemůže souhlasit, neboť napadené rozhodnutí je zatíženo nepřezkoumatelností a došlo k zásahu do základních práv žalobce. Zároveň sdělil, že nesouhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas a je přípustná v souladu s ust. § 65, § 68 a § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

K projednání věci nařídil krajský soud ústní jednání, které se konalo dne 20.9.2016 v omluvené nepřítomnosti zástupců žalované a žalobce. Zástupce žalobce při jednání poukázal zejm. na skutečnost, že správní řízení podle jeho názoru trpělo řadou vad, zejm. správní orgány neprokázaly naplnění všech znaků závislé práce. Mohlo se tak jednat pouze o výpomoc žalobce v bistro S. H. Podle názoru žalobce tak jediným důkazem o zjištění skutkového stavu jsou úřední záznamy z kontroly v předmětném bistro, které však samy o sobě nemohou sloužit jako důkaz. Zjištěný skutkový stav nelze dovodit ani jen z protokolu o pohovoru se žalobcem. Krajský soud konstatoval krátce obsah správního spisu vedeného v této věci, přičemž k tomu zástupce žalobce zejm. konstatoval, že se žalobcem byl sepsán protokol o pohovoru ze dne 21. 1. 2014, avšak správně se mělo jednat o výslech žalobce. Pokud se však jednalo obsahově o výslech, žalobce nebyl řádně poučen ve smyslu zákona o pobytu cizinců o svých právech. V závěrečném návrhu zástupce žalobce setrval na žalobě a jejím petitu.

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 s. ř. s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Po řádném posouzení všech žalobních námitek dospěl krajský soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu zjištěném žalovaným tak, jak je zachycen ve správním spisu, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Veškeré žalobní námitky v zásadě pouze zpochybňují přezkoumatelnost a správnost posouzení znaků závislé práce ve smyslu zákoníku práce, nikoliv však samotný skutkový stav zjištěný správními orgány.

Při posouzení věci krajský soud vycházel z právní úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců, jakož i zákoníku práce a v zákoně o zaměstnanosti. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platilo, že *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu 16) anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*

Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce platí, že závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Podle odst. 2 tohoto ustanovení závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě. Vymezením znaků závislé práce se zabýval i Nejvyšší správní soud, a to zejm. v rozsudku ze dne 13.2.2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35 (přístupný na www.nssoud.cz), v němž uvedl, že *„společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské*

výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu.“

Podle ustanovení § 178b zákona o pobytu cizinců platí, že zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zelenou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.

Podle ustanovení § 89 zákona o zaměstnanosti v rozhodném znění platilo, že cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území České republiky nebo je-li držitelem zelené karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak; za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. Cizinec, kterému bylo vydáno potvrzení o splnění podmínek pro vydání zelené karty nebo modré karty, může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván po dobu ode dne vydání tohoto potvrzení do ukončení řízení o jeho žádosti o vydání zelené karty nebo modré karty. Výjimky, kdy zákon stanoví jinak, upravuje ustanovení § 97 zákona o pobytu cizinců. Podle § 92 odst. 2 zákona o zaměstnanosti v rozhodném znění platilo, že o povolení k zaměstnání vydává krajská pobočka Úřadu práce rozhodnutí. Povolení se vydává nejdéle na dobu 2 let.

K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující. Ze skutkového stavu zjištěného prvostupňovým orgánem podle názoru krajského soudu jednoznačně vyplývá, že žalobce v bistru S. H. vykonával minimálně ve dnech 20. – 21. 1. 2014 práci kuchaře. Kontrola v předmětném bistru byla ze strany žalované provedena opakovaně, čímž se výrazně zvyšuje přesvědčivost skutkových zjištění, k nimž žalovaná dospěla. Z kontextu zjištěného skutkového stavu lze dále dovodit, že spolu se žalobcem byl na pracovišti přítomen i pan F. Z., který tak zjevně úkoloval žalobce při výkonu kuchařských povinností. Krajský soud k tomu považuje za nutné zdůraznit, že tato skutková zjištění nebyla ze strany žalobce ani ve správním řízení, ani v řízení soudním nijak popřena či vyvrácena. Žalobce se prostřednictvím svého zástupce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci, ale svého práva vyjádřit se k nim, či příp. navrhnout další důkazy, nevyužil. Celá žalobní argumentace se nese pouze v rovině namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatečném zjišťování jednotlivých znaků závislé práce. Z již uvedeného však jednoznačně vyplývá, že žalobce konal pro zaměstnavatele práci osobně a podle jeho pokynů. Závěr, že tuto práci konal ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, sice výslovně žalovaná neopírá o další zjištění, ale krajský soud má za to, že tento nedostatek v argumentaci žalované je pouze formální, neboť ze skutkových okolností věci jednoznačně vyplývá, že se o vztah nadřízenosti a podřízenosti jednalo. To potvrzují i žalovanou zmíněné okolnosti spočívající v tom, že společnost S. L. T., s.r.o. nemá v předmětu podnikání hostinskou činnost, a žalobce ani v průběhu správního řízení ani v žalobě netvrdil, že by práci kuchaře vykonával jako osoba samostatně výdělečně činná svým jménem, na své riziko a na svůj účet. Z uvedených důvodů má krajský soud za to, že napadené rozhodnutí žalované není nepřezkoumatelné pro

nedostatek důvodů, neboť z kontextu prokázaných skutkových zjištění naprosto jasně a zřetelně vyplývá, že žalobce vykonával v bistro S. H. v Hodoníně závislou práci pro zaměstnavatele – provozovatele tohoto bistra společnost H. H. E., s.r.o., a to bez povolení k zaměstnání.

Namítal-li dále žalobce, že vykonávaná práce nebyla podřaditelná pod závislou práci, neboť vedle nesplnění uvedených znaků nevykonával žalobce tuto činnost za odměnu, pak krajský soud odkazuje v první řadě na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, který potvrzuje logický a systematický výklad ustanovení § 2 odst. 1 a 2 zákoníku práce v tom směru, že odměna není pojmovým znakem závislé práce. Nicméně na druhé straně vyznívá tento právní názor tak, že pobírání odměny za vykonávanou práci je třeba zkoumat ve spojení se znakem závislosti, resp. nadřazenosti a podřazenosti výkonu práce. Výslovně pak uvedl, že *„pokud správní orgán neprokáže ani pobírání či příslib odměny, ani jinou skutečnost, která by zavadala důvod se domnívat, že byla u jedné osoby dána osobní závislost na druhé, pak se o závislou práci jednat nebude, neboť zde chybí znak spočívající ve vztahu podřazenosti a nadřazenosti.“* Krajský soud v tomto ohledu ve vztahu k napadenému rozhodnutí uvádí, že je třeba žalobci přisvědčit v jeho tvrzení, že žalovaná se nezabývala otázkou odměny za vykonávanou práci výslovně. Na druhé straně ale vycházela z řady zjištění, která lze označit za dostatečně silné indicie vedoucí k závěru, že motivací žalobce k výkonu práce kuchaře muselo být a také bylo získání finanční odměny. Pokud totiž žalobce vypověděl, že dosud žádnou odměnu neobdržel, neznamená to, že měl vykonávat práci zadarmo či jako formu výpomoci. Žalobce sám vůbec ve správním řízení ani v žalobě netvrdil, že by se mělo jednat o tzv. občanskou výpomoc, anebo kupř. práci na zkoušku, kteréžto formy činnosti je možno vnímat jako hraniční z hlediska rozsahu pojmu závislé práce (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2014, č.j. 6 Ads 80/2013 - 44, dále rozsudek ze dne 30. 7. 2017, č.j. 3 Ads 111/2013 - 34, přístupné na www.nssoud.cz). Pro závěr, že práce měla být vykonávána za odměnu, svědčí i skutečnosti popsané žalovaným v napadeném rozhodnutí, tedy ubytování v Hodoníně domluvené až do 5. 2. 2014 a skutečnost, že žalobce podle svých vlastních slov měl dluhy a jiné příjmy ani z podnikání, ani z jiné formy závislé činnosti neměl. Z uvedeného pak lze hodnotit vyjádření žalované o tom, že žalobce přicestoval do Hodonína za účelem výdělků, jako přezkoumatelné z hlediska věnce skutkových okolností, které tento závěr podporují. Žalobce sám pak nenabídl žádnou jinou verzi svého počínání v bistro S. H., než tu, že tam pracoval jako kuchař, s tím, že odměnu žádnou neobdržel. V tomto kontextu lze toto jeho vyjádření stran odměny hodnotit jako účelové a zastírající pravý stav věci. Krajský soud tedy k této námitce shrnuje, že odůvodnění napadeného rozhodnutí sice v tomto směru skutečně vykazuje určité deficity, ale ty je třeba překlénout výkladem kontextu zbytku odůvodnění.

Závěrem krajský soud uvádí, že pokud žalobce namítal prostřednictvím svého zástupce až při jednání ve věci, že úřední záznamy z kontroly v předmětném bistro samy o sobě nemohou sloužit jako důkaz a že zjištěný skutkový stav nelze dovodit ani jen z protokolu o pohovoru se žalobcem, který měl být označen jako protokol o výsledku, krajský soud považuje tyto námitky za opožděné ve smyslu § 71 odst. 2 s.ř.s., neboť je nelze vztáhnout k žádnému z žalobních bodů uvedených v žalobě. Nad rámec nutného odůvodnění krajský soud uvádí, že vzhledem k tomu, že žalobce byl v průběhu správního řízení pasivní a nenabídl žalované žádné důkazní návrhy, ani tyto námitky žalobce by v případě své včasnosti neměnily pohled krajského soudu na věc samu. Ohledně účastnického výsledku krajský soud uvádí, že není povinností, nýbrž na úvaze žalované provést výsledek cizince v řízení o vyhoštění, má-li

za to, že to je nezbytně nutné pro zjištění skutečného stavu věci (viz k tomu § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).

VII. Závěr a náklady řízení

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je ve výroku I uvedeno.

Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto jí krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. září 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová